
Tajuplná žena

UTÍKALA JAKO ŠÍLENÁ. Naslepo. Třeštila do tmy uszlzené oči a zalykala se vzlyky. Bála se, že jí každou chvíli prasknou plíce. Krk měla tak sevřený, že nemohla křičet. Což je dobře, protože by ji mohli zaslechnout. Potom by ji chytili a zabili.

Jako Julii.

Bojovala s nutkáním vyběhnout na ulici. Mohlo by tam být víc takových, jako je Ilja. Jak může vědět, že v autě, které zastaví, nesedí jeden z nich? Co když zabuší někomu na dveře a otevře jí další z mafiánů?

Musí co nejrychleji utéct, jak nejdál to půjde. Musí se schovat.

Kdyby se jí do cesty postavil plot, přelezla by ho. Tím živým by se prodrala. Kdykoliv šlápla na něco tvrdého, co se jí bolestivě zarylo do chodidla, kousla se do rtu. Vyhýbala se osvětleným místům a držela se ve tmě jako krtek.

Přeběhla po něčím dvorku a divoce se rozštěkal pes.

Ať mě neslyší, ať za mnou nepřijdou!

Hlavně se neohlížet!

V boku se ozvala palčivá bolest. Liz padla na zem a na zlomek vteřiny ji napadlo, že je postřelená. Ale když si přitáhla kolena k břichu, uvědomila si, že je to jenom křeč. Zoufale lapala po dechu a v hrdle ji páliło.

Spolu s křečemi se dostavila silná vlna nevolnosti. Přinutila se zvednout na všechny čtyři a nasucho dávala. Z očí se jí řinuly slzy.

To je šok, říkala si. Zuby jí drkotaly. Potila se a zároveň se třásla zimou. Obcházel ji mrákoty, dělalo se jí špatně a měla zrychlený tep. Byla v šoku a nutně potřebovala přemýšlet.

Aby se zahřála, třela si dlaněmi prochládlé paže. Snažila se zklidnit splašený dech. Doplazila se pro kabelku, která jí vylétla z ruky, když se kácela k zemi. Během zbesilého útěku myslela na to, aby ji neztratila. Aspoň do jisté míry si zachovala zdravý rozum.

Musí zavolat policii. Potřebuje pomoc.

„Vyndej telefon,“ poručila si šeptem, „a zmáčkni jedničku. Pověz jim..., pověz jim...“

„Tísňová linka. Proč nám voláte?“

„Pomozte mi! Můžete mi pomoci?“

„Co se vám stalo?“

„On je zastřelil.“ Do očí jí vhrkly slzy a zastřely její hlas. „Zastřelil je a já utekla.“

„Chcete nahlásit střelbu?“

„Zabil je. Zabil Julii. Já utekla.“

„Někoho vám pošlu. Kde přesně jste?“

„Já nevím, kde jsem.“ Zakryla si ústa dlaní. Bojovala sama se sebou, aby se nezhroutila. „Utekla jsem. Prostě jsem utekla. Jsem někde poblíž Lake Shore Drive. Počkejte! Počkáte chvíli? Nezavěšujte!“

„Jsem tady. Jak se jmenujete?“

„Elizabeth. Elizabeth Fitchová.“

„Elizabeth, poznáváte něco? Nějaký orientační bod. Adresu.“

„Něco najdu. Jsem za domem. Šedým kamenným domem s věžičkami.“ Kulhala k němu. Divoce se roztrásla, když vstoupila do záře bezpečnostních světel. „Má vydlážděnou příjezdovou cestu a velkou garáž. Terasy a zahrady.“

„Můžete vyjít na ulici?“

„Vidím ji. Svítí tam světla. Když půjdu tam, kde se svítí, zahlédnou mě a chytí.“

„Mluvte se mnou, Elizabeth. Zaměříme signál vašeho mobilu.“

„Vidím adresu a čísla domu.“ Nahlásila je na centrálu.

„Jede k vám policie, Elizabeth. Pomůžou vám. Jste zraněná?“

„Ne ne. Utekla jsem. Byla jsem venku, když přišli. Na terase. Nevěděli o tom. Neviděli mě. Zastřelil je. On je zastřelil. Zabil Julii.“

„To je mi líto. Kde k tomu došlo?“

„Nevím. Adresu jsem si nezjistila. Bylo to na Lake Shore Drive. Neměly jsme tam chodit. Neměly jsme do toho domu vůbec lézt. Julie je mrtvá.“

„Kdo je Julie, Elizabeth?“

„Ju- Julie Mastersová. Moje kamarádka. Jede auto, musím se schovat.“

„To je hlídkové vozidlo. Pomůže vám.“

„Víte to určitě?“ Sevřela ji panika a najednou zase nemohla dýchat. „Určitě?“

„Jsem s nimi ve spojení. Blíží se k vám. Řeknu jim, aby zastavili tam, kde je nejméně světla. Uvidíte je.“

„Ano, ano. Proboha, už je vidím.“ Klopýtala k hlídkovému vozu. „Děkuji vám.“

„Už jste v bezpečí, Elizabeth.“

Chtěli ji vzít do nemocnice, ale protože ji tím ještě víc rozrušili, odvezli ji na stanici. Zabalila se do deky, kterou jí jeden z policistů přehodil přes ramena, a nepřestala se třást ani na zadním sedadle policejního auta.

Odvedli ji do místnosti se stolem a židlemi. Jeden z policistů s ní zůstal, zatímco druhý odešel pro kávu.

„Povězte mi, co se stalo.“

Představil se jako strážník Blakley. Tvářil se vážně a měl unavené oči. Ale dal jí příkrývku.

„Šly jsme do klubu. Julie a já jsme šly do klubu.“

„Julie Mastersová.“

„Ano.“

„Do jakého klubu?“

„Warehouse dvanáct. Já...“ Musí říct pravdu. Už žádné lži. „Vyrobila jsem nám falešné průkazy.“

Nedal najevo úžas a cosi si zapsal do notesu. „Kolik vám je let?“

„Šestnáct. V září mi bude sedmnáct.“

„Šestnáct,“ opakoval mdle. Upřeně si ji prohlížel lhostejnými očima. „Kde jsou vaši rodiče?“

„Mám jenom matku. Odjela na lékařskou konferenci.“

„Musíme ji kontaktovat.“

Elizabeth zavřela oči. „Ano. Jmenuje se doktorka Susan Fitchová a bydlí v hotelu Westin Peachtree Plaza v Atlantě.“

„Dobře. Takže vy jste padělala osobní průkaz, abyste se dostala do nočního klubu.“

„Ano. Mrzí mě to. Můžete mě zatknout, ale musíte najít ty muže, kteří zabili Julii.“

„Vypověděla jste, že jste byla v domě, ne v klubu.“

„V klubu jsme se seznámily s Alexem. Odjely jsme do jeho domu. To jsme neměly. Byly jsme opilé. To jsme taky neměly. Udělalo se mi špatně, tak jsem šla ven, protože...“ Po tvářích jí klouzaly slzy. „Byla jsem venku a do-

vnitř vešli dva muži. Zastřelili Alexe. A když se vrátila Julie, zabili i ji. Já utekla.“

„Nevíte, kde je ten dům?“

„Dokázala bych ho najít. Mohla bych vás tam vzít, nebo vám nakreslit mapu. Ale na adresu jsem se nepodívala. Byla jsem hloupá. Úplně blbá. Prosím. Nemůžeme ji tam jenom tak nechat.“

„Víte, jak se ten Alex jmenuje celým jménem?“

„Já... Ano!“ Díkybohu. „Představil se jako Alex, ale ten chlap, který ho zabil, ho oslovoval Alexi Gureviči.“

Blakley se zarazil a podezřívavě přimhouřil oči. „Tvrdíte, že jste byla v domě Alexe Gureviče a stala jste se svědkem dvojnásobné vraždy?“

„Ano. Ano. Ano. Prosím.“

„Moment.“ Zvedl se ze židle a v tu chvíli se vrátil jeho kolega s kávou. Blakley mu něco pošeptal. Muž se na Elizabeth krátce podíval a odpěchal z místnosti.

„Vzhledem k vašemu věku,“ oznámil jí Blakley, „uvědomíme Úřad péče o děti a mládež. Přijde si s vámi promluvit vyšetřovatel.“

„Ale co Julie? Nemůžu vás napřed vzít do toho domu? Opustila jsem ji. Utekla jsem a ji tam nechala.“

„Víme, kde Gurevič bydlí.“

Nato odešel a nechal ji samotnou, ale do patnácti minut někdo přišel a přinesl jí v kelímku slepičí polévku z automatu. Myslela si, že nedokáže nic pozřít, ale po prvním doušku se její ztýraný žaludek začal dožadovat dalšího jídla.

Navzdory polévce a kávě jí přepadla nepřemožitelná únava. Elizabeth se jí podvolila. Položila si hlavu na stůl a zavřela oči.

Ve vedlejší místnosti detektiv Sean Riley přistoupil k polopropustnému zrcadlu, kde už stála jeho kolegyně. „Tak tohle je náš svědek.“

„Elizabeth Fitchová, šestnáct let, dcera doktorky Susan Fitchové, primářky neurochirurgie nemocnice Silva Memorial.“ Brenda Griffithová se dlouze napila kávy, kterou si přinesla ze Starbucks. U policie sloužila patnáct let, takže na telefonáty uprostřed noci byla zvyklá. Káva jí pomáhala vyrovnat se s nedostatkem spánku. „Sociálka už je na cestě.“

„Takže už je to jasné?“

„Gurevič koupil jednu do čela a dvě za ucho. Malá ráže, střelba zblízka. Druhou obětí se stala Julie Mastersová, podle dokladů jednadvacetiletá, ale podle svědka mladší. Ta podle mordparty schytila dvě rány do hlavy.“

„Zatracená šestnáctka.“ Riley, policejní veterán s dvacetiletou praxí u kriminálky, chronickou bolestí zad a řídnoucími vlasy, zavrtěl hlavou. „Má štěstí, že žije.“

„Takže z ní pojďme vytáhnout všechno, co ví.“ Brenda zamířila ke dveřím. „Ujmu se výsledku a budu na ni hodná. Jestli je pravda jenom půlka toho, co nám řekla, pak má za sebou pekelnou noc. Tamhle jde sociálka.“

„Seženu té dívce colu nebo něco,“ prohlásil Riley. „Hodní budeme oba.“

Elizabeth procitla s vyděšeným trhnutím. Zírala na ženu s pohledným oblíčejem a černými vlasy stáhnutými do neupraveného culíku.

„Omlouvám se. Nechtěla jsem tě vyděsit. Jsem detektiv Griffithová a tohle je paní Petrieová z Úřadu péče o děti a mládež. Kolega přijde hned. Napadlo ho, že bys mohla mít žízeň.“

„Usnula jsem. Jak dlouho...“ Podívala se na hodinky. „Proboha! Je skoro ráno. Julie...“